

Arrest

nr. 180 713 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN HECKE, loco advocaat J. MAHIEU, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd geboren op 24-12-1992 in Delta State; u kent uw exacte geboorteplaats niet aangezien u gevonden werd door uw stiefvader in de Local Government Area Patani toen u drie jaar oud was. Uw stiefvader nam u mee naar zijn huis, in Warri City. U bent etnisch Urhobo. U bent vier jaar naar school geweest, vanaf uw 17 jaar. U was automecanicien in de garage van uw stiefouders. Begin 2016 liet uw stiefvader I. een oliebedrijf controleren of er olie in zijn land zat en het resultaat was positief. Begin augustus kwamen militanten naar I., uw stiefvader, om te vragen zijn land te kopen. I. vond de aangeboden prijs te laag en weigerde. Ongeveer een week later belde iemand u toen u op uw werk was en zei dat er problemen waren bij het huis van uw stiefouders. Toen u daar aankwam na ongeveer een halfuur, zag u dat hun huis afgebrand was en zag u dat enkele gewapende leden uw stiefouders doodschoten. Er hadden zich al mensen verzameld rond het incident en het was één van die mensen

die u gebeld had. De militanten die uw stiefouders hadden doodgeschoten kregen u in het oog en begonnen u te achtervolgen. U liep weg en uiteindelijk keerden de militanten terug. De dag voor dit incident hadden uw stiefouders gezegd dat zij niet uw biologische ouders zijn. U leefde nog een week op de markt, waarna een man naar u toekwam. Dit was de eigenaar van de auto waaraan u gewerkt had in de garage. Hij vroeg u wat er scheelde en u legde hem het gebeurde uit. Hij stelde voor om met hem mee te gaan naar Libië. U ging akkoord en ging met hem mee. Aangekomen in Libië, mocht u niet blijven in het huis van die man aangezien zijn vrouw u niet liet blijven. U ging naar een kamp in Libië, waarna u de zee per boot overstak naar Italië. Aangekomen in Italië, volgde u mensen die op bussen stapten. Zo kwam u beging november uiteindelijk aan in België, waarna u op 5-11-2016 – zo'n 5 dagen nadat u in België was - gearresteerd werd in de Plantenstraat in Sint-Joost-ten-Node toen u aan het tippelen was. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 18-11-2016.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw tegenstrijdige en vage verklaringen. U gevraagd wat de naam is van uw stiefouders, antwoordde u I. en C. (gehoorverslag CGVS, p. 4), wat u ook verklaarde tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) (zie 'Verklaring DVZ', punt 13B, p. 5). U gevraagd wat hun volledige naam is, verklaarde u dat het dat is wat u weet over hen, dat I. de man is en C. de vrouw. U gevraagd waarom u de volledige naam niet kent, verklaarde u dat u de volledige naam niet weet en dat u alleen I. kent (gehoorverslag CGVS, p. 5). U gevraagd of u opgevoed bent door I. en C., antwoordde u bevestigend. U gevraagd of u altijd bij hen gewoond heeft in Nigeria, verklaarde u dat u woonde bij hen. U gevraagd of u woonde bij hen tot uw vertrek uit Nigeria, antwoordde u bevestigend. U gevraagd waar I. en C. geboren zijn, verklaarde u het niet te weten. **Het feit dat u de volledige naam en de geboorteplaats niet kent van uw [stief]ouders komt uiterst bevreemdend over.** Het is immers zeker niet onredelijk te verwachten dat u de volledige naam en leeftijd kent van uw [stief]ouders, des te meer aangezien u bijna heel uw leven dacht dat zij uw biologische ouders waren tot de dag dat zij gedood werden en u zo'n twintig jaar bij hen gewoond heeft. Verder verklaarde u aan de politie dat u in **Benin City geboren bent** (zie administratief dossier, rapport opgesteld door politie op 5-11-2016, pagina 1), hoewel u verklaarde tijdens het interview voor het CGVS dat u **uw precieze geboorteplaats niet kent** (gehoorverslag CGVS, p. 2). Vervolgens verklaarde u aan uw maatschappelijk assistente (zie administratief dossier, mailverkeer naar S.B.) dat u per **trein** van Italië naar België bent gereisd, hoewel u tijdens het interview voor de DVZ verklaarde u dat mensen volgde die op **bussen** stapten in Italië en naar België gingen (zie 'Verklaring DVZ', punt 31 'Plaatsen en landen van doorreis', p. 10, in administratief dossier) en u ook tijdens het interview afgenomen door een medewerker van het CGVS, verklaarde dat u mensen volgde die op bussen stapten in Italië (gehoorverslag CGVS, p. 18). U gevraagd naar uw reisweg en welke landen u passeerde (gehoorverslag CGVS, p. 18), verklaarde u dat u enkel 'Rubu' weet - hetgeen evenwel geen land betreft. U gevraagd hoe u de grenzen passeerde zonder documenten, verklaarde u het niet te weten. Het is niet onredelijk te verwachten dat u kan vertellen hoe u de grenzen [tussen de verschillende landen gelegen tussen Nigeria en Libië] heeft overgestoken en of u dan documenten moest voorleggen. U gevraagd waarom de man die u vervoerde naar Libië moest, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd hoe lang u erover deed [om naar Libië te reizen], verklaarde u 7 dagen. Het is opnieuw niet onredelijk te verwachten dat u iets meer zou kunnen vertellen over de man waarmee u 7 dagen in een auto zat op weg naar Libië. U bleef uiterst vaag over uw reisweg. Ten slotte vermeldt het rapport van de politie (zie administratief dossier, rapport opgesteld door politie op 5-11-2016, pagina 1) dat u aan het **tippelen** was toen u opgepakt werd, maar u ontkende dit tijdens het gehoor voor het CGVS: u gevraagd waarom u op straat zocht naar klanten, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u **iets zocht om te eten** (gehoorverslag CGVS, p. 19). **Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tegenstrijdigheden, vaagheden en lacunes bevatten die uw algemene geloofwaardigheid ernstig aantasten.**

U verklaarde dat iemand u belde toen u op uw werk was en u zei dat er problemen waren bij jullie huis (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd wie u belde (gehoorverslag CGVS, p. 14), verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of ze hun naam niet zeiden, antwoordde u ontkennend. U gevraagd wie uw stiefouders gedood hebben, verklaarde u de Minitat (gehoorverslag CGVS, p. 10). U gevraagd wie de Minitat zijn, verklaarde u dat ze vechten voor olie in Delta State. U gevraagd wat hun doel is, verklaarde u – de vraag ontwijkend – dat uw stiefouders wisten dat er olie in het land zat en dat uw stiefvader het geld zou gebruiken om te verhuizen. U gevraagd of die Minitat-mannen eerst gevraagd hebben om het land te kopen, antwoordde u bevestigend. U gevraagd of u met Minitat militanten bedoelde, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 11). U gevraagd of die militanten een naam hadden, antwoordde u ontkennend. U gevraagd of de militanten die uw stiefouders gedood

hadden, de militanten waren die al eerder hadden gevraagd om het land te kopen, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 15). U gevraagd hoe u dan die mannen herkende, aangezien u er niet bij was bij de onderhandeling [toen de militanten het land wilden kopen], verklaarde u dat zij het waren, dat ze zeiden dat ze militanten waren toen het incident gebeurde en dat ze 'militant' schreven op hun hoofd. **Het dient opgemerkt te worden dat u helemaal niets blijkt te weten over de militanten die uw stiefouders gedood hebben: uw verklaringen bleven uiterst vaag** en u kon enkel aangeven dat ze militanten zijn die vechten voor olie in Delta State. **Dat die militanten dan 'militant' op hun voorhoofd hadden geschreven, komt verder uiterst ongeloofwaardig over en uw verklaringen geven geenszins blijkt van reële situaties.** Bovendien kan niet ingezien worden waarom die militanten uw ouders zouden vermoorden voor die olie en hun land. U gevraagd waarom ze [de militanten] uw huis in brand staken en uw stiefouders doodden (gehoorverslag CGVS, p. 16), verklaarde u dat dat zo was omdat er olie in het land zit. U geconfronteerd met het feit dat ze met die actie de olie niet kregen, verklaarde u dat ze wisten dat er olie in het land zat, en dat het daarom is dat ze hen gedood hebben. U opnieuw geconfronteerd met het feit dat het land dan niet van die militie wordt als zij uw ouders doden, verklaarde u dat dat hen toebehoort [u bedoelde vermoedelijk uw ouders], en dat ze [de militieleden] het privilege wilden over dat land toen ze hen [uw ouders] doodden. U gevraagd of ze het dan zouden kunnen verkopen aan bedrijven als ze het land op zo'n illegale manier krijgen, verklaarde u het niet te weten. U geconfronteerd met het feit dat die milities dan toch niet hun eigen olievelden beginnen uitbaten als ze het [land] wilden houden, verklaarde u dat het mogelijk voor hen is om dat land te houden, om te investeren. U gevraagd of men zomaar de olie op uw land mag verkopen, verklaarde u dat het mogelijk is (gehoorverslag CGVS, p. 12). U gevraagd of die olie op je land dan van jou is, verklaarde u dat het dan van jou is. U gevraagd of de olie geen eigendom is van de staat, verklaarde u dat hij [I.] het gevonden heeft op zijn eigen land. U opnieuw gevraagd of de olie geen eigendom is van de staat, verklaarde u niet te weten of de olie eigendom is van de staat of van I.. **Het dient opgemerkt te worden dat er geenszins ingezien kan worden waarom die militanten uw ouders doodden en hun huis in brand staken om die olie of dat land te verkrijgen.** Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, bepaalt de 'Petroleum Act' van 1969 dat de **[Nigeriaanse] staat [en alleen de staat] eigenaar is van de olie in het land** en bepaalt de 'Land Use Act' van 1978 dat de overheid de eigenaar is van al het land in Nigeria. Verder blijkt uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, dat militanten onder andere olie aftappen van de oliepípijnen en oliefaciliteiten aanvallen om zo de onrechtvaardigheid aan te klagen dat zij [en het volk dat een stuk land bezit] uitgebuit worden en geen billijk aandeel hebben in de winstgevende sector. Dat die militanten burgers zouden vermoorden om de olie in hun land te verkrijgen, komt uiterst bevreemdend en onwaarschijnlijk over, gezien het feit dat ze met deze moorden nog geen eigenaar zijn van het land en de daar bijhorende olie en het land en de olie eigenlijk toebehoren aan de Nigeriaanse staat. Uw verklaring dat de militieleden het land dan misschien kunnen verkopen of houden als investering weet dan ook geenszins te overtuigen. **Uw vage, onwaarschijnlijke verklaringen, die geenszins getuigen van reële situaties, doen dan ook verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.**

U gevraagd of u er aan dacht om de autoriteiten in te lichten (gehoorverslag CGVS, p. 15), antwoordde u ontkennend. U gevraagd waarom niet, verklaarde u dat u verward was (gehoorverslag CGVS, p. 16). U gevraagd of de politie niet hard optreedt tegen die milities, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of er nog geen politie was aangekomen, gezien u er een halfuur over deed van uw werk naar uw huis, antwoordde u ontkennend. U verklaarde dat er mensen waren die naar het incident waren komen kijken (gehoorverslag CGVS, p. 14). **Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst bevreemdend overkomt dat er na een halfuur nog niemand zou ingegrepen hebben of dat er geen politie ter plaatse was gekomen, des te meer gezien het feit dat de autoriteiten, volgens de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, hard optreden tegen die milities: in 2008 en 2009 waren er militaire strafexpedities tegen de militanten.** U gevraagd of u hulp zocht na het incident (gehoorverslag CGVS, p. 16), verklaarde u dat u niemand kende die u kon helpen. U gevraagd wat uw stiefbroers en -zussen deden na het incident, verklaarde u dat u hen niet gezien heeft na het incident. U gevraagd of u hen niet gecontacteerd heeft, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag CGVS, p. 17). U gevraagd of u niet dacht dat ze wilden weten dat hun ouders dood waren, verklaarde u dat ze het wilden weten. U gevraagd waarom u het hen dan niet liet weten, verklaarde u dat u hen niet meer gezien heeft na het incident. U gevraagd of u hen kon bellen, verklaarde u geen contactnummer [van hen] te hebben. U gevraagd waarom u niet naar de autoriteiten ging, gezien er getuigen waren, verklaarde u dat u verward was, dat u niet wist wat u deed en dat u gechoqueerd was toen u zag dat ze [uw stiefouders] doodgeschoten werden voor uw ogen. U verklaarde dat u begin september Nigeria verliet en dat het incident begin augustus was. U gevraagd waar u dan woonde [ondertussen], verklaarde u dat u op de markt bleef, buiten. U gevraagd of u dan niet meer naar de garage ging, antwoordde u ontkennend. U gevraagd of u in de garage uw broers en zussen niet kon

zien, antwoordde u ontkennend. U had eerder verklaard dat die garage van uw stiefouders was (gehoorverslag CGVS, p. 6). **Het dient opnieuw opgemerkt te worden dat het uiterst opmerkelijk is dat u noch de autoriteiten, noch uw stiefbroers en -zussen inlichtte, hoewel uw stiefouders vermoord waren, en u tussen begin augustus en begin september zelf nog te Warri verbleef.** Uw verklaring dat u uw stiefbroers en -zussen niet meer kon contacteren, weet niet te overtuigen aangezien u simpelweg naar de garage kon gaan van uw stiefouders om hen daar te zoeken. Dat u verder nog bijna een kleine maand daar kon blijven – u leefde buiten op de markt – doet ook ernstige vragen rijzen bij uw vermeende vrees voor die militie.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, waarin gesproken wordt over taalproblemen gedurende het interview en fouten in het gehoorverslag (gehoorverslag CGVS, p. 21), moet opgemerkt worden dat er gedurende het interview inderdaad meerdere keren aan u gevraagd werd of u kon herhalen, teneinde misverstanden te vermijden en zo de juiste interpretatie te verzekeren. Uw advocaat haalde twee concrete voorbeelden aan: een voorbeeld over hoelang u naar school bent gegaan, en een voorbeeld over de militanten. Er kan opgemerkt worden dat uiteindelijk steeds correct begrepen werd wat bedoeld werd, net omdat u om verduidelijking gevraagd werd wanneer iets niet goed begrepen werd; zo werd eerst begrepen dat u 17 jaar naar school bent gegaan, (gehoorverslag CGVS, p. 6), waarna de protection officer die u interviewde enkele regels later bevestiging vroeg of u naar school ging toen u 17 jaar was (gehoorverslag CGVS, p. 7), waarna u bevestigend antwoordde. Ten tweede werd eerst begrepen dat de Minitat uw ouders gedood hadden (gehoorverslag CGVS, p. 10), waarna de protection officer bevestiging vroeg of het militanten waren (gehoorverslag CGVS, p. 11), waarna u bevestigend antwoordde [verder was het steeds duidelijk dat deze mensen uw ouders hadden gedood]. Er kan voor het overige niet ingezien worden waarom uw advocaat meent dat er verdere fouten staan in het gehoorverslag, des te meer aangezien u aangaf dat u de protection officer die u interviewde begreep (gehoorverslag CGVS, p. 1 en 20), en uw advocaat zelf verklaarde niet alles gevolgd te kunnen hebben, daar hij de taal die u sprak tijdens het gehoor, niet machtig zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 21).

Tot slot, rekening houdend met de vaststelling dat u pas na uw arrestatie [u werd opgepakt door de politie in Sint-Joost-ten-Node op 5-11-2016 toen u aan het tippelen was] besloot asiel aan te vragen [op 18-11-2016], dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas na uw arrestatie besloot om asiel aan te vragen, relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming. U gevraagd waarom u geen asiel aanvraag toen u in België was (gehoorverslag CGVS, p. 19), verklaarde u dat u niet weet hoe ze het doen in België en dat u wist dat u in België was toen ze u oppakten. U gevraagd of u op de hoogte was van het feit dat u asiel kon aanvragen, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of u de mensen die u volgde op de bussen niet kon volgen om asiel aan te vragen, verklaarde u dat u niet wist waar de bus naartoe ging en dat u niet wist of ze naar België kwamen om asiel aan te vragen. Uw verklaringen dat u niet wist hoe u asiel kon aanvragen weten geenszins te overtuigen, aangezien de plaats waar u opgepakt werd – Plantenstraat Sint-Joost-ten-Node – zich slechts op minder dan 1 km van de gebouwen van het CGVS en de DVZ bevindt. Dat u verder die mensen op de bussen volgde, maar u zich dan geenszins afvroeg waar die mensen naartoe gingen of wat ze wilden doen, weet evenmin te overtuigen. Het is immers niet onredelijk te verwachten dat u zich zou afvragen waar die mensen naartoe gingen of wat ze wilden doen op hun eindbestemming.

U legde geen documenten neer om uw asielaanvraag te staven.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Nigeria, kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Delta te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Delta actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een

gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Delta aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 januari 2017 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van "artikel 48/2-4 juncto en artikel 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster benadrukt de situatie waarin zij zich bevond, waarbij er misbruik werd gemaakt van haar uitzichtloze situatie. Zij stelt zich "zwaar beschaamd" en "zwaar lichamelijk en geestelijk misbruikt" te voelen, in de prostitutie gedwongen te zijn en hierover "nagenoeg niets" aan haar advocaat of aan de commissaris-generaal te hebben durven vertellen. Zij geeft aan thans wel een strafklacht neer te leggen tegen de smokkelaar. Verzoekster heeft "een grote en gegronde angst dat zij bij terugkeer in handen zou vallen van dezelfde personen", zij is "uiteraard ontzettend bang voor repressailles" en klapt dicht "wanneer ze dient te antwoorden op vragen over haar reis naar België, over haar verblijf alhier en over de persoon die haar naar hier bracht".

Zij legt uit dat het voor haar zeer moeilijk is "om precies te duiden waar zij exact geboren is", gezien Benin City een oppervlakte van 1.204 km² heeft.

Verzoekster stelt dat zij de reis aflegde "per bus en per trein". Er is, volgens haar, "niets tegenstrijdig aan haar verklaring. Doch zelfs dan nog dient goed te worden onthouden dat verzoekster inderdaad het zeer moeilijk heeft om te praten over de smokkel uit vrees voor repressailles.". Zij bevestigt dat zij geen idee heeft van weke landen zij passeerde tijdens haar vlucht, maar wijst hiervoor op haar "lage scholingsgraad", het feit "dat zijzelf de reis niet gepland heeft" en haar "vrees om veel te vertellen over de man in kwestie". Dat zij geen informatie had over de door haar gebruikte reisdocumenten, wijst zij aan het feit "dat zij niet de touwtjes in handen had" en bovendien "uit schaamtegevoel niet haar volledige verhaal (heeft) durven doen tijdens de verhoren". Verzoekster geeft in haar verzoekschrift thans wel informatie over de smokkelaar.

Wat betreft de persoon die haar belde op haar werk, meent zij dat het "gezien de gevaarlijke situatie waarin verzoekster verkeerde, is het begrijpelijk dat iemand die haar waarschuwde, teneinde erger te voorkomen, niet wenste nader betrokken te worden uit angst voor mogelijke represailles op zijn/haar persoon". Verzoekster stelt dat zij wél informatie kon geven over de militanten, zoals "hun voorkomen, hun intenties, ...".

Zij legt verder uit dat "het fenomeen van 'oil bunkering' is weidverspreid en verklaard waarom militanten er soms toch voordeel in zien, om burgers te vermoorden om de illegale olieraffinaderijen die zij beheren over te nemen. Verwerende partij zal wellicht na lezing omtrent dit fenomeen, begrijpen dat er wel degelijk gevechten en moordpartijen plaatsvinden teneinde zich de oliewinsten toe te eigenen. Als dit nu legaal of illegaal gebeurt is dan ook irrelevant."

Dat zij heeft nagelaten de politie of haar broers en zussen te contacteren na de moord op haar ouders, wijst zij aan de "schoktoestand" waarin zij zich toen bevond. Zij legt uit dat zij nog een maand te Warri is verbleven omdat zij "verkeerde gezien haar toenmailige situatie geenszins in de mogelijkheid om onmiddellijk haar verblijfplaats te kunnen verlaten".

Verzoekster wijst erop dat zij niet onmiddellijk een asielaanvraag heeft ingediend omdat zij "in zeer moeilijke omstandigheden" is aangekomen in België, omdat zij slechts trachtte "te overleven", omdat zij haar rechten niet kende en omdat zij "reeds bijna onmiddellijk na aankomst in België (werd) opgepakt door de politie".

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar asiel toe te kennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart vervolging te vrezen door Minitat-militanten die haar stiefouders doodschoten omwille van de olie die verzoeksters vader had gevonden in hun grond. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters asielrelaas.

2.4. Vooreerst strookt verzoeksters feitenrelaas geenszins met de informatie in het administratief dossier. Verzoeksters verklaringen dat de Minitat-militanten verzoeksters stiefouders vermoorden om zodoende de olie in hun grond te verkrijgen, zijn immers niet verzoenbaar met voornoemde informatie waaruit blijkt dat de 'Petroleum Act' van 1969 bepaalt dat (alleen) de Nigeriaanse staat eigenaar is van de olie in het land en dat de 'Land Use Act' van 1978 bepaalt dat de overheid de eigenaar is van al het land in Nigeria. Uit deze informatie blijkt dat militanten onder andere olie van de oliepijplijnen aftappen en oliefaciliteiten aanvallen om zo de onrechtvaardigheid aan te klagen dat zij (en het volk dat een stuk land bezit) uitgebuit worden en geen billijk aandeel hebben in de winstgevende sector. Verzoeksters feitenrelaas is dan ook niet geloofwaardig, gezien de eigenlijke drijfveer van de militanten en gezien iemand hoe dan ook geen bezit krijgt van het land en de daar bijhorende olie door de 'eigenaar' te vermoorden, omdat het land en de olie toebehoren aan de Nigeriaanse staat. De loutere bewering in het verzoekschrift dat "*het fenomeen van 'oil bunkering' is weidverspreid en verklaard waarom militanten er soms toch voordeel in zien, om burgers te vermoorden om de illegale olieraffinaderijen die zij beheeren over te nemen*" toont niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Bovendien viseren de militanten de Nigeriaanse staat. Het komt aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.5. Verder wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas aangetast door talrijke vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden. Zo bleek zij niet eens de volledige naam of geboorteplaats

van haar stiefouders te kennen van wie zij tot de dag dat ze gedood werden dacht dat het haar biologische ouders waren. Verzoekster verklaarde enerzijds geboren te zijn in Benin City en anderzijds geboren te zijn in Delta Staten, maar niet te weten waar precies ze geboren is, kon zij niet aangeven wie de persoon was die haar belde met de waarschuwing dat er problemen waren bij haar thuis, gaf zij een onaannemelijke beschrijving van de militanten (dat ze "militant" schreven op hun hoofd), beweerde zij haar stiefbroers en -zussen niet op de hoogte te hebben gebracht van de moord op hun ouders, hoewel verzoekster nog meerdere weken in Warri verbleef, en heeft zij ook nagelaten voor haar vlucht uit haar land de nationale autoriteiten in te lichten, terwijl uit de informatie in het administratief dossier nochtans blijkt dat de autoriteiten hard optreden tegen dergelijke militieën. Dat het voor verzoekster zeer moeilijk is "om precies te duiden waar zij exact geboren is", gezien Benin City een oppervlakte van 1.204 km² heeft, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, verklaart niet waarom zij aan de politie aangaf geboren te zijn in Benin City, maar op het Commissariaat-generaal beweerde "van Delta State, niet Benin" te zijn en niet te weten waar in Delta State zij precies geboren werd (gehoor, p. 2). Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker die haar afstamming niet kent maar toch haar etnische herkomst eenduidig aantoonde. Ter terechtzitting stelt verzoekster dat dit de etnie van haar stiefouders was.

2.6. Ook verzoeksters onwetendheid over haar reisweg doet afbreuk aan haar asielrelaas. Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij "een grote en gegronde angst (heeft) dat zij bij terugkeer in handen zou vallen van dezelfde personen", dat zij "inderdaad het zeer moeilijk heeft om te praten over de smokkel uit vrees voor repressies", dat zij een "lage scholingsgraad" heeft, dat "zijzelf de reis niet gepland heeft", dat zij "niet de touwtjes in handen had" en dat zij "uit schaamtegevoel niet haar volledige verhaal (heeft) durven doen tijdens de verhoren", antwoordt de Raad dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. De Raad benadrukt dat ook van een beweerdelijk "laaggeschoolde" asielzoeker verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis levendig kan toelichten en minstens de landen en plaatsen kan noemen die zij doorreisde, alsook de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van haar reis. Verzoeksters verklaringen over haar reisweg ondermijnen dan ook haar geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reis naar België. Voorts kan bij de lezing van verzoeksters verklaringen worden opgemerkt dat ze geen informatie wenst te geven. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster de namen van haar (stief)ouders niet kent. Voorts heeft verzoekster haar broers en zussen niet benaderd toen zij bekend werd met de dood van hun ouders wat niet aannemelijk is en wat ze overigens ter terechtzitting tegenspreekt door te stellen dat zij wel bij de familie terecht konden. Uit het asielrelaas kan enkel blijken dat verzoekster buiten het verhaal over haar ouders niets betekenisvol verklaart. Ter terechtzitting houdt verzoekster vol dat haar stiefouders vermoord zijn en haar broers en zussen wel bij hun oom en tantes terecht konden maar zij niet omdat ze niet gewild was. Verzoekster heeft de kans gegrepen om naar Europa te komen en is hierbij misleid door een man die de familie reeds lang kende. Indien waarachtig dan zijn dergelijke zaken weliswaar ernstig doch ze kunnen niet zonder meer leiden tot de toekenning van de status van vluchteling.

2.7. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op

dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van “COI Focus: Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram” van 12 april 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is, met name de staat Delta. Uit de informatie blijkt dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Delta actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.11. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK